

VÁRI CSABA

(szótlanul)

F. Fazakas Attilának

*mint őrületben ültetett virágok
skarlát-vörösen izzó-fehéren
miért hagyod hogy az a harmadik
mindig közéd lépjen*

*némák nyelvjárásain nevelkedve
de mondd mi végett
izzítja mind csak befele a szó
a néven nevezetlenséget*

*persze csak így lehet
vágd szemembe hogy a világ
csak egyedül így tied hogy senkid
s mindenkié minden porcikád*

(helyett)

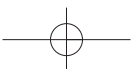
Pilinszky János emlékére

*elhagyattak tájaid
arcod hiányfoltokba gyűl
lecsorog rajta életem
lányomaiddal elvegyül
hiába nőtt remények
meredeznek az égnek*

*halálod is levettem
akár a kinőtt rubákat
állok fölötted tehetetlen
sírás helyett csak árkok
pucérig panaszbán
végképp vigasztalan*

*szerettelek ezt őrzöm csupán
mint ösztönével kölykeit a vad
támadó emléked ellen
a fájdalom menete balad
visellek mindenbe beleöltözve
vállaid hiánya tört össze*

*éveiddel súlyosabb vagyok
mécsesed akasztva éjszakámra
félelmeidből felriadok
szerelem helyett a párna
„fejünk alá igazított halál”
szégyenem szétkiabál*

[*Vári Csaba versei*]

(visszatartanálak)

*visszatartanálak mint
kő a vizet szó a sírást*

*s mosolyt az arc kínba-feszülése
visszatartanálak mint*

*abogy koldus szorítja
szorítja a darab kenyérkaréjt –*

*maradék életét
visszatartanálak mint*

*utolsó pillanatokat mint bármit
ami már visszatartthatatlan*

Ivókút. Hajdúszoboszló, 1995

VÁRI CSABA (1978) Kolozsváron élő költő. Verseskötete: *Kávé, félkeserű* (2008).